BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Tweede kamer)
30 september 1997 *

In zaak T-151/95,

Instituto Europeu de Formação Profissional Ld.ª (INEF), vennootschap naar Portugees recht, gevestigd te Porto (Portugal), vertegenwoordigd door B. Belchior, advocaat te Vila Nova de Gaia, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij J. Schroeder, advocaat aldaar, Rue Heinrich Heine 6,

verzoeker,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, aanvankelijk vertegenwoordigd door A. M. Alves Vieira en G. Wilms, vervolgens door M. T. Figueira en K. Simonsson, leden van haar juridische dienst, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van de beschikking van de Commissie van 2 december 1991 betreffende vermindering van de financiële bijstand die door het Europees Sociaal Fonds in het kader van project nr. 881005 P1 was verleend voor een door verzoeker uitgevoerde beroepsopleidingsactie in Portugal,

* Procestaal: Portugees.

geeft

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: C. W. Bellamy, kamerpresident, A. Kalogeropoulos en M. Jaeger, rechters,

griffier: H. Jung

de navolgende

Beschikking

De toepasselijke regeling

1 Volgens artikel 1, lid 2, van besluit 83/516/EEG van de Raad van 17 oktober 1983 betreffende de taken van het Europees Sociaal Fonds (PB 1983, L 289, blz. 38; hierna: „besluit 83/516"), neemt het Europees Sociaal Fonds (hierna: „ESF") deel in de financiering van beroepsopleiding en beroepskeuzevoorlichting. Krachtens artikel 5, lid 1, van verordening (EEG) nr. 2950/83 van de Raad van 17 oktober 1983 houdende toepassing van besluit 83/516/EEG betreffende de taken van het Europees Sociaal Fonds (PB 1983, L 289, blz. 1; hierna: „verordening nr. 2950/83"), leidt de goedkeuring van een aanvraag om bijstand tot de uitkering van een voorschot van 50 % van de toegekende steun op de voor de aanvang van de acties voorgestelde datum. In lid 4 van hetzelfde artikel wordt bepaald, dat de aanvragen om betaling van een saldo een gedetailleerd verslag over de inhoud, de resultaten en de financiële aspecten van de betrokken actie omvatten en dat de Lid-Staat de feitelijke en boekhoudkundige juistheid van de in de betalingsaanvragen verstrekte gegevens bevestigt.

2 Indien van de bijstand van het ESF geen gebruik wordt gemaakt op de wijze die in het goedkeuringsbesluit is vastgesteld, kan de Commissie krachtens artikel 6, lid 1, van verordening nr. 2950/83 de bijstand opschorten, verminderen of doen vervallen, na aan de betrokken Lid-Staat gelegenheid te hebben geboden zijn opmerkingen te maken. Volgens lid 2 van dit artikel worden de bedragen waarvan geen gebruik is gemaakt op de wijze die in het goedkeuringsbesluit is vastgesteld, teruggevorderd en is de Lid-Staat subsidiair aansprakelijk voor de ten onrechte betaalde bedragen voor acties waarvan hij de goede afloop waarborgt. Voorts is bepaald, dat de Lid-Staat in de rechten van de Gemeenschap treedt, indien hij aan de Gemeenschap de bedragen overmaakt die door degenen die financieel voor de actie verantwoordelijk zijn, moeten worden terugbetaald.

De feiten en de procedure

3 In 1988 diende het Departemento para os assuntos do Fundo Social Europeu (dienst belast met de aangelegenheden van het Europees Sociaal Fonds; hierna: „DAFSE"), gevestigd te Lissabon en onderdeel van het Portugese Ministerie van Werkgelegenheid en Sociale zekerheid, namens de Portugese autoriteiten bij het ESF een aanvraag in om financiële bijstand voor een door verzoeker uitgevoerde beroepsopleidingsactie voor 2 740 personen.

4 Het opleidingsproject waarvoor om bijstand was verzocht (dossier nr. 881005 P1), werd goedgekeurd bij een beschikking van de Commissie van 29 april 1988. Die beschikking werd aan het DAFSE ter kennis gebracht en vervolgens door dit orgaan aan verzoeker medegedeeld bij brief van 25 mei 1988. Het bedrag van de bijstand van het ESF was op 521 545 155 ESC vastgesteld en bovendien was voorzien, dat de Portugese autoriteiten hetzelfde project zouden financieren met een bedrag van 426 718 763 ESC. De totale financiering bedroeg dus 948 263 918 ESC.

5 Op basis van die bedragen ontving verzoeker voor zijn actie overeenkomstig artikel 5, lid 1, van verordening nr. 2950/83 een voorschot van 50 % van de bijstand van het ESF, ofwel 260 772 577 ESC, alsmede een bedrag van 213 359 381 ESC, overeenkomend met 50 % van de bijdrage van de Portugese Staat.

6 Toen de beroepsopleidingsactie was voltooid, diende verzoeker bij het DAFSE een verzoek in om betaling van het door het ESF en de Portugese Staat verschuldigde saldo, te weten 253 527 326 ESC.

7 Op 10 april 1991 deelde het DAFSE verzoeker bij brief mede, dat uit een financieel onderzoek bij hem en bij de voornaamste door hem aangestelde dienstverleners was gebleken, dat bepaalde uitgaven ter zake van diensten verleend door ondernemingen aan wie werk was uitbesteed, hoewel gedekt door wettige en regelmatige bewijsstukken, niet voor vergoeding in aanmerking kwamen. Volgens het DAFSE hadden de voorwaarden waaronder verzoeker werk had uitbesteed, namelijk door een beroep te doen op organisaties die door dezelfde personen of door familieleden van die personen werden bestuurd, geleid tot een onredelijke kostenverhoging die onverenigbaar was met het beginsel van goed financieel beheer dat inherent is aan de toekenning van bijstand. Volgens het DAFSE bedroeg het totale bedrag van de voor vergoeding in aanmerking komende uitgaven dientengevolge 491 816 791 ESC, waarvan 243 449 312 ESC voor rekening van het ESF. Bijgevolg verzocht het DAFSE, gelet op de reeds uitgekeerde bedragen, om terugbetaling van 17 323 265 ESC van de bijstand van het ESF en 14 173 581 ESC van de bijdrage van de Portugese Staat, met de precisering dat dit verzoek werd gedaan onverminderd de beslissing die de Commissie over het dossier zou nemen.

8 De briefwisseling met het DAFSE over het voor dit dossier vastgestelde saldo werd voortgezet bij brieven van verzoeker van 24 april en 15 juni 1991. Bij brief van 6 augustus 1991 bevestigde het DAFSE de door verzoeker terug te betalen bedragen.

9 Inmiddels had het DAFSE bij brief van 15 mei 1991 aan de Commissie bevestigd, dat voor het betrokken dossier uitgaven tot een totaal bedrag van 491 816 791 ESC voor vergoeding in aanmerking kwamen, waarvan 243 449 312 ESC voor rekening van het ESF. De brief ging vergezeld van een machtiging tot betaling aan de Commissie van het haar uit dien hoofde te restitueren bedrag, te weten 17 323 265 ESC.

10 Op 2 december 1991 keurde de Commissie dit bedrag goed en gelastte zij de invordering van de aldus vastgestelde schuld.

11 Op 20 januari 1993 zond het DAFSE verzoeker een afschrift van besluit nr. 3/93 van 11 januari 1993, waarbij de directeur-generaal van dat orgaan, na eraan te hebben herinnerd dat reeds eerder was verzocht om terugbetaling van de ten onrechte in het kader van het betwiste dossier en een ander dossier (nr. 881025 P3) ontvangen bedragen, verzocht om vrijwillige terugbetaling van die bedragen binnen een termijn van twee weken na kennisgeving van dat besluit.

12 Bij brief van 9 september 1993 vroeg verzoeker de Commissie om mededeling van haar beschikking ten aanzien van de besluiten die de Portugese autoriteiten over de betaling van het saldo in het kader van de dossiers nrs. 8811005 P1 en 881025 P3 hadden genomen, om de Portugese rechter in staat te stellen zich uit te spreken over de eventuele aansprakelijkheid van verzoeker dan wel van de Portugese Staat.

13 Bij brief van 6 oktober 1993 (nr. 20179) antwoordde het directoraat-generaal Werkgelegenheid, industriële betrekkingen en sociale zaken (DG V) verzoeker als volgt:

„1. Krachtens artikel 7, lid 1, van verordening (EEG) nr. 2950/83 van de Raad van 17 oktober 1983 heeft de Commissie in maart 1989 de in het kader van de dossiers [881005 P1 en 881025 P3] ondernomen acties ter plaatse geverifieerd. Die verificatie leidde tot de conclusie, dat de rekeningen met betrekking tot die acties door de bevoegde diensten van de Lid-Staat grondig moesten worden gecontroleerd.

2. Na die controles bevestigde de Lid-Staat in mei 1991 aan de Commissie, dat van de totale uitgaven in het kader van dossier nr. 881005 P1 een bedrag van 491 816 791 ESC en in het kader van dossier nr. 881025 P3 een bedrag van 244 775 243 ESC voor vergoeding in aanmerking kwam, waarvan respectievelijk

243 449 312 ESC en 121 163 745 ESC te financieren door het ESF, welke bedragen op 2 december 1991 door de Commissie zijn goedgekeurd. De betrokken dossiers zijn sedertdien afgesloten."

14 Bij brief van 30 oktober 1993 vroeg verzoeker de Commissie, krachtens artikel 169 EG-Verdrag een beroep in te stellen tot „nietigverklaring" van de beschikking die de Portugese autoriteiten hadden gegeven na de boekhoudkundige controle van de verzoeken om betaling van het saldo in het kader van de dossiers nr. 881005 P1 en 881025 P3, omdat het gemeenschapsrecht en in het bijzonder de bepalingen van verordening nr. 2950/83 zouden zijn geschonden. De in die brief vervatte gegevens werden door verzoeker bij brief van 23 november 1993 aangevuld.

15 Bij brief van 8 december 1993 aan verzoeker bevestigde DG V, dat de twee betrokken dossiers sinds 2 december 1991 waren afgesloten, en herinnerde het eraan, dat de bedragen van de definitieve bijstand van het ESF door de Portugese Staat waren bevestigd en door de Commissie goedgekeurd.

16 In zijn brief van 6 april 1995 schreef verzoeker, dat hij nog steeds geen antwoord had ontvangen op zijn brief van 9 september 1993, en verzocht hij de Commissie een definitieve beslissing te nemen op zijn verzoek om betaling van het saldo in het kader van dossier nr. 881005 P1.

17 Op 12 mei 1995 antwoordde het lid van de Commissie belast met sociale zaken en werkgelegenheid:

„Ik deel u mede dat de Commissie bij brief van 6 oktober 1993, waarvan een kopie is bijgevoegd, het INEF heeft laten weten, dat een definitieve bijdrage van het ESF in het kader van dossier nr. 881005 P1 is goedgekeurd voor een bedrag van 243 449 312 ESC, wat overeenkomt met de door de Lid-Staat na controle gegeven bevestiging."

18 In die omstandigheden heeft verzoeker bij op 20 juli 1995 ter griffie van het Hof neergelegd verzoekschrift het onderhavige beroep ingesteld.

19 Bij memorie van 28 oktober 1995 heeft de Commissie krachtens artikel 114, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen. Verzoeker heeft op 18 december 1995 zijn opmerkingen over die exceptie ingediend.

20 Bij beschikking van 11 juli 1996 heeft het Gerecht (Tweede kamer) besloten de exceptie van niet-ontvankelijkheid met de zaak ten gronde te voegen; het heeft de Commissie en verzoeker voorts schriftelijk verzocht bepaalde stukken over te leggen.

21 De schriftelijke procedure is op 10 februari 1997 met de indiening van de dupliek gesloten.

Conclusies van partijen

22 Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

— de hem op 15 mei 1995 bij brief van de Commissie van 12 mei 1995 ter kennis gebrachte beschikking van de Commissie van 2 december 1991, betreffende vermindering van de bijstand van het ESF in het kader van dossier nr. 881005 P1, nietig te verklaren;

— de Commissie in de kosten te verwijzen.

23 De Commissie, verweerster, concludeert dat het het Gerecht behage:

— het beroep niet-ontvankelijk te verklaren;

— subsidiair, het beroep te verwerpen;

— verzoeker in de kosten te veroordelen.

De ontvankelijkheid

24 Volgens artikel 113 van het Reglement voor de procesvoering kan het Gerecht in iedere stand van het geding ambtshalve middelen van niet-ontvankelijkheid die van openbare orde zijn, in behandeling nemen en daarover met inachtneming van het bepaalde in artikel 114, leden 3 en 4, van dat Reglement beslissen. Ingevolge artikel 114, lid 3, geschiedt de verdere behandeling van het verzoek mondeling, tenzij het Gerecht anders beslist.

25 In casu acht het Gerecht zich voldoende ingelicht door de stukken en de toelichtingen die partijen tijdens de schriftelijke procedure hebben verstrekt, met name in hun antwoord op de gestelde schriftelijke vragen. Aangezien het dossier alle voor een beslissing noodzakelijke elementen bevat, acht het Gerecht een mondelinge behandeling overbodig.

Argumenten van partijen

26 De Commissie is van mening, dat het beroep kennelijk niet-ontvankelijk is, omdat het te laat is ingesteld. Verzoeker beroept zich immers op de brief van 12 mei 1995 om de termijn van artikel 173 van het Verdrag opnieuw te doen ingaan.

27 In de eerste plaats stelt de Commissie, dat verzoeker na de brieven van het DAFSE van 10 april en 6 augustus 1991 en in elk geval na die van 20 januari 1993 het bedrag kende van de door de Lid-Staat bevestigde bijdragen en wist, dat hij de Commissie een bedrag van 17 323 265 ESC moest terugbetalen. Zij betoogt in dit verband, dat zij geen enkele tot verzoeker gerichte formele beschikking heeft gegeven en daartoe trouwens ook niet bevoegd was, omdat het DAFSE in de rechten van de Gemeenschap was getreden nadat het in mei 1991 de door verzoeker verschuldigde bedragen aan het ESF had terugbetaald. Maar ook indien zij wel een beschikking tot vermindering van de bijstand van het ESF zou hebben gegeven, zou die beschikking zijn vervat in besluit nr. 3/93, door verzoeker ontvangen bij brief van het DAFSE van 20 januari 1993, omdat in dat besluit was aangegeven, dat verzoeker de betrokken bedragen moest terugbetalen.

28 In de tweede plaats verklaart de Commissie in antwoord op een vraag van het Gerecht, dat verzoeker in elk geval haar brief van 6 oktober 1993, waarbij zij haar besluit van 2 december 1991 betreffende het bedrag van de definitieve bijstand van het ESF ter kennis van verzoeker bracht, in goede orde heeft ontvangen. Hoewel het ontvangstbewijs van die brief ontbreekt, staat vast, dat verzoeker toen daadwerkelijk kennis van die beschikking heeft genomen, en niet pas bij ontvangst van de brief van 12 mei 1995. Verzoeker maakt in zijn brieven van 30 oktober en 23 november 1993 immers uitdrukkelijk melding van de brief van de Commissie van 6 oktober 1993.

29 De Commissie beklemtoont bovendien, dat zij verzoeker bij brief van 8 december 1993, waarin opnieuw werd verwezen naar de brief van 6 oktober 1993, heeft bevestigd dat het dossier sedert 2 december 1991 was afgesloten.

30 De termijn voor een beroep tot nietigverklaring van de beschikking van de Commissie tot vermindering van de bijstand, belichaamd in de opdracht tot invordering van 2 december 1991, waarmee de boekhoudkundige verrichting van sluiting van het betrokken ESF-dossier is geconcretiseerd (arrest Hof van 25 mei 1993, zaak C-199/91, Foyer culturel du Sart-Tilman, Jurispr. 1993, blz. I-2667, r. o. 21), was derhalve ingegaan op 6 oktober 1993, de dag waarop verzoeker kennis kreeg van

de exacte inhoud en van de motivering van de betrokken handeling (arrest Hof van 6 juli 1988, zaak 236/86, Dillinger Hüttenwerke, Jurispr. 1988, blz. 3761, r. o. 14, en arrest Gerecht van 7 maart 1995, gevoegde zaken T-432/93, T-433/93 en T-434/93, Socurte e. a., Jurispr. 1995, blz. II-503, r. o. 49).

31 Verzoeker betoogt, dat de bestreden beschikking hem pas op 15 mei 1995 bij brief van het lid van de Commissie voor sociale zaken en werkgelegenheid van 12 mei 1995 ter kennis is gebracht, en dat het beroep dus binnen de in artikel 173, vijfde alinea, van het Verdrag gestelde termijn van twee maanden is ingesteld.

32 Hij wijst erop, dat de besluiten van het DAFSE slechts handelingen waren ter voorbereiding van de bestreden beschikking. Zo vermeldde de brief van het DAFSE van 10 april 1991, dat hij de ten onrechte ontvangen bedragen onverminderd een latere beschikking van de Commissie moest terugbetalen. Die beschikking tot vermindering van de bijstand is op 2 december 1991 gegeven, maar hem pas op 15 mei 1995 ter kennis gebracht. De overige door de Commissie genoemde mededelingen van het DAFSE, in het bijzonder het bij de brief van 20 januari 1993 gevoegde besluit nr. 3/93, bevatten geen enkele verwijzing naar een beschikking van de Commissie.

33 Verzoeker verklaart, dat hij de door de Commissie genoemde brief van 6 oktober 1993 niet zijn archief kan terugvinden. Zonder in twijfel te trekken dat die brief werkelijk is verzonden, wijst hij erop, dat hij gezonden is aan een adres waar hij niet is gevestigd. Aangezien die brief twee dossiers betrof, acht hij het ook mogelijk, dat de brief in het tweede betrokken dossier is opgeborgen.

34 Hoe het ook zij, de inhoud van de brieven van de Commissie van 6 oktober en 8 december 1993 doet niet ter zake. In de eerste plaats moeten die brieven en de daarin gegeven goedkeuring van de voor vergoeding in aanmerking komende uitgaven weer in een zuiver boekhoudkundige context worden geplaatst, omdat een simpele afsluiting van de rekeningen, belichaamd in een opdracht tot invordering

zonder enige toelichting of motivering, geen beschikking in de zin van artikel 189 van het Verdrag vormt. In de tweede plaats bevatte de brief van 6 oktober 1993 slechts algemene informatie over het besluit van het DAFSE en op grond daarvan kon niet worden vermoed, dat de Commissie de definitieve goedkeuringsbeschikking op het verzoek om betaling van het saldo van het ESF al had gegeven. Doordat details over de gegeven beschikking ontbreken, kan die brief dus niet worden beschouwd als een kennisgeving van de beschikking in de zin van artikel 191 van het Verdrag. Verzoeker heeft dus pas bij de brief van 12 mei 1995 voor het eerst kennis genomen van het feit dat de Commissie een definitieve beschikking tot goedkeuring van de bijstand van het ESF had gegeven.

Beoordeling door het Gerecht

35 Om te beginnen stelt de Commissie, zakelijk weergegeven, dat het besluit tot vermindering van de bijstand van het ESF in werkelijkheid door het DAFSE is genomen, omdat het DAFSE, door op 15 mei 1991 het door verzoeker verschuldigde saldo aan de Commissie terug te betalen, in de rechten van de Gemeenschap was getreden.

36 Dat standpunt kan niet worden aanvaard. Ingevolge artikel 6, lid 1, van verordening nr. 2950/83 is de Commissie immers de enige die de bijstand van het ESF kan verminderen. Het DAFSE heeft dus, evenals iedere andere nationale autoriteit die voor de ESF-financiering van acties bevoegd is, de mogelijkheid in een aanvraag om betaling van het saldo overeenkomstig artikel 5, lid 4, van de verordening een voorstel tot vermindering van de financiële bijstand van het ESF te doen, maar enkel de Commissie is bevoegd die bijstand te verminderen. Hieruit volgt, dat het de Commissie is die tegenover de begunstigde de juridische verantwoordelijkheid voor de beschikking tot vermindering van de bijstand draagt, ongeacht of deze vermindering al dan niet door de betrokken autoriteit is voorgesteld [arresten Gerecht van 13 december 1995, zaak T-85/94 (122), Branco, Jurispr. 1995, blz. II-2993, r. o. 23 en 24, en 11 juli 1996, zaak T-271/94, Branco/Commissie, Jurispr. 1996, blz. II-749, r. o. 39]. De in artikel 6, lid 2, van verordening nr. 2950/83 bedoelde subrogatie betreft geenszins de bevoegdheid tot vermindering van de bijstand

van het ESF, maar enkel de rechten van de Gemeenschap op terugvordering van onverschuldigd betaalde voorschotten, zodat die subrogatie noodzakelijkerwijze een voorafgaande beschikking van de Commissie tot vermindering van de bijstand onderstelt (arrest Branco/Commissie, reeds aangehaald, r. o. 42 en 43).

37 Bij gebreke van een verwijzing naar een beschikking van de Commissie waaruit kon worden opgemaakt, dat het bedrag van de aanvankelijk goedgekeurde bijstand van het ESF definitief was verminderd, kan het enkele feit dat verzoeker bij brieven van het DAFSE in kennis is gesteld van het bedrag van de uitgaven die zijns inziens voor vergoeding door het ESF in aanmerking kwamen, op zich dus niet de in artikel 173, vijfde alinea, van het Verdrag gestelde termijn doen ingaan.

38 Onderzocht moet dus worden, of de Commissie in het betrokken dossier daadwerkelijk een beschikking tot vermindering van de bijstand van het ESF heeft gegeven, en zo ja, op welke datum die beschikking van de Commissie ter kennis van verzoeker is gebracht.

39 Volgens haar eigen verklaring heeft de Commissie bij de opdracht tot invordering van 2 december 1991, waarin verzoeker in het kader van het betrokken dossier met name wordt genoemd, de aanvankelijk goedgekeurde bijstand van het ESF definitief verminderd en overeenkomstig het voorstel van het DAFSE de terugbetaling van een gedeelte van het voorschot gelast. Een dergelijke opdracht tot invordering heeft rechtsgevolgen die verzoekers rechtssituatie beïnvloeden, en moet dus worden beschouwd als een voor beroep tot nietigverklaring vatbare beschikking in de zin van artikel 173 van het Verdrag (arrest Foyer culturel du Sart-Tilman, reeds aangehaald, r. o. 21, en arrest Gerecht van 6 december 1994, zaak T-450/93, Lisrestal, Jurispr. 1994, blz. II-1177, r. o. 45).

40 In de brief van het DAFSE van 20 januari 1993 aan verzoeker noch in het daarbij gevoegde besluit nr. 3/93 noch, a fortiori, in de brieven van het DAFSE van 10 april en 6 augustus 1991 (zie de punten 7 en 8 supra), die zijn geschreven vóór de beschikking van 2 december 1991, wordt melding gemaakt van een beschikking

van de Commissie tot vermindering van de bijstand van het ESF. Verzoeker kan dus niet worden geacht op één van die data daadwerkelijk in kennis te zijn gesteld van het bestaan van een dergelijke beschikking.

41 Vastgesteld zij evenwel, dat de Commissie, na het verzoek van het Gerecht om overlegging van alles wat zou kunnen dienen tot bewijs van het tijdstip waarop verzoeker kennis zou hebben genomen van het bestaan van de beschikking van 2 december 1991, en met name van een bewijs van ontvangst van de brief van 6 oktober 1993, twee haar door verzoeker gezonden brieven van 30 oktober en 23 november 1993 heeft overgelegd, waarin de brief van 6 oktober 1993 uitdrukkelijk wordt genoemd bij de met de Commissie gevoerde briefwisseling, en wel in de volgende bewoordingen:

„Reeds met de Commissie gevoerde briefwisseling

(...)

Brief nr. 20179 van de Commissie aan INEF van 6 oktober 1993."

42 Uit deze uitdrukkelijke vermelding, met zowel de afzender en de geadresseerde als de datum en het correspondentienummer, blijkt dat verzoeker, anders dan hij beweert, uiterlijk op 30 oktober 1993, de datum van de eerste van haar twee brieven, kennis van die brief moet hebben gehad (zie beschikking Gerecht van 28 april 1994, gevoegde zaken T-452/93 en T-453/93, Pevasa en Inpesca, Jurispr. 1994, blz. II-229, r. o. 36). Verzoekers argument, dat hij geen kennis van de brief van 6 oktober 1993 had gekregen, omdat die niet aan zijn vestiging was verzonden of door hem wellicht in een ander dossier was opgeborgen, faalt derhalve, aangezien uit zijn eigen brief aan de Commissie het tegendeel blijkt.

43 Voorts heeft de Commissie een brief van 8 december 1993 aan verzoeker overgelegd, waarin de diensten van DG V uitdrukkelijk naar hun eerdere brief van 6 oktober 1993 verwijzen en in vrijwel identieke bewoordingen het standpunt van de Commissie herhalen. Verzoeker nu heeft de ontvangst van die brief niet betwist.

44 Niettemin stelt verzoeker, dat de brief van 6 oktober 1993 niet kan worden beschouwd als een regelmatige kennisgeving van de bestreden beschikking, omdat hij geen gedetailleerde motivering van die beschikking bevat.

45 Dat argument kan niet slagen. Volgens vaste rechtspraak gaat bij gebreke van bekendmaking of kennisgeving van een handeling de beroepstermijn eerst in op het tijdstip waarop de betrokken derde kennis heeft van de precieze inhoud en motivering van de betrokken handeling, op voorwaarde evenwel dat hij de volledige tekst van de betrokken handeling opvraagt binnen een redelijke termijn vanaf de datum waarop hij van het bestaan ervan heeft vernomen (zie arrest Hof Dillinger Hüttenwerke, reeds aangehaald, r. o. 14; beschikking Hof van 5 maart 1993, zaak C-102/92, Ferriere Acciaierie Sarde, Jurispr. 1993, blz. I-801, r. o. 18, en beschikking Gerecht van 10 februari 1994, zaak T-468/93, Frinil, Jurispr. 1994, blz. II-33, r. o. 33; arresten Gerecht, Socurte, reeds aangehaald, r. o. 49, en van 13 december 1995, zaak T-109/94, Windpark Groothusen, Jurispr. 1995, blz. II-3007, r. o. 26).

46 Doch zelfs indien de brief van 6 oktober 1993 niet volstond om verzoeker in kennis te stellen van de motivering van de bestreden beschikking, staat niettemin vast, dat verzoeker door middel van die brief, waarin het standpunt van de Commissie over het bedrag van de definitief verleende bijstand van het ESF voor het betrokken dossier ondubbelzinnig is vermeld, althans kennis heeft kunnen nemen van het bestaan van de beschikking van de Commissie van 2 december 1991. Verzoeker kan dus niet beweren, dat enkel de brief van de Commissie van 12 mei 1995 hem in staat heeft gesteld kennis te nemen van het bestaan van de beschikking, terwijl die

brief enkel een begeleidend schrijven is bij de brief van 6 oktober 1993 en geen enkel nieuw gegeven bevat.

47 Overeenkomstig de aangehaalde rechtspraak had verzoeker dus na ontvangst van de brief van 6 oktober 1993 binnen een redelijke termijn bij de Commissie of eventueel bij het DAFSE de volledige tekst van de betrokken beschikking moeten opvragen.

48 Verzoeker heeft echter noch bij de Commissie noch bij het DAFSE stappen daartoe ondernomen. Wellicht kan men zijn brief van 6 april 1995 als een verzoek om toezending van de volledige tekst van de beschikking beschouwen, maar dan zou dat verzoek bijna achttien maanden na ontvangst van de brief van 6 oktober 1993, en dus veel te laat, zijn gedaan.

49 Hieruit volgt, dat verzoeker, doordat hij dit beroep veel te laat heeft ingesteld, niet aan het verval van zijn rechten kan ontkomen.

50 Het beroep moet mitsdien niet-ontvankelijk worden verklaard.

Kosten

51 Volgens artikel 87, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen, wanneer dat is gevorderd. Aangezien verzoeker in het ongelijk is gesteld, moet hij overeenkomstig de vordering van de Commissie in de kosten worden verwezen.

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Tweede kamer)

beschikt:

1) Het beroep is niet-ontvankelijk.

2) Verzoeker wordt in de kosten verwezen.

Luxemburg, 30 september 1997.

De griffier

H. Jung

De president van de Tweede kamer

C. W. Bellamy